

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2021. gada 22. jūnijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Fizisko personu aizsardzība attiecībā uz personas datu apstrādi – Regula (ES) 2016/679 – 5., 6. un 10. pants – Valsts tiesiskais regulējums, kas paredz sabiedrības piekļuvi personas datiem par pārkāpumu uzskaites punktiem, kuri reģistrēti par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem – Likumīgums – Jēdziens “personas dati par sodāmību un pārkāpumiem” – Izpaušana ceļu satiksmes drošības uzlabošanas nolūkā – Sabiedrības tiesības piekļūt oficiāliem dokumentiem – Informācijas brīvība – Līdzsvarošana ar pamattiesībām uz privātās dzīves neaizskaramību un uz personas datu aizsardzību – Datu atkalizmantošana – LESD 267. pants – Prejudiciāla nolēmuma iedarbība laikā – Dalībvalsts konstitucionālās tiesas iespēja saglabāt ar Savienības tiesībām nesaderīga valsts tiesiskā regulējuma tiesiskās sekas – Savienības tiesību pārkāpuma un tiesiskās drošības principi

Lietā C-439/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko Latvijas Republikas Satversmes tiesa iesniedza ar 2019. gada 4. jūnija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 11. jūnijā, izskatot konstitucionālo sūdzību, ko iesniedzis

B,

pedaloties

Latvijas Republikas Saeimai,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], palātu priekšsēdētāji Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], J. Regans [*E. Regan*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents) un N. Pisarra [*N. Piçarra*], tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], M. Safjans [*M. Safjan*], D. Švābi [*D. Šváby*], S. Rodins [*S. Rodin*], F. Biltšens [*F. Biltgen*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], K. Likurģs [*C. Lycourģos*] un P. Dž. Švirebs [*P. G. Xuereb*],

ģenerālvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– Latvijas valdības vārdā – sākotnēji V. Soņeca un K. Pommere, vēlāk K. Pommere, pārstāves,

* Tiesvedības valoda – latviešu.

- Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman* un *M. Noort*, pārstāves,
- Austrijas valdības vārdā – *J. Schmoll* un *G. Kunnert*, pārstāvji,
- Portugāles valdības vārdā – *L. Inez Fernandes*, kā arī *P. Barros da Costa*, *A. C. Guerra* un *I. Oliveira*, pārstāvji,
- Zviedrijas valdības vārdā – *C. Meyer-Seitz*, *H. Shev*, *H. Eklinder*, *R. Shahsavan Eriksson*, *A. Runeskjöld* un *M. Salborn Hodgson*, kā arī *O. Simonsson* un *J. Lundberg*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *D. Nardi* un *H. Kranenborg*, kā arī *I. Rubene*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2020. gada 17. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 5., 6. un 10. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “VDAR”), 1. panta 2. punkta cc) apakšpunktu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2003/98/EK (2003. gada 17. novembris) par valsts sektora informācijas atkalizmantošanu (OV 2003, L 345, 90. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2013/37/ES (2013. gada 26. jūnijs) (OV 2013, L 175, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – “Direktīva 2003/98”), kā arī Savienības tiesību pārākuma un tiesiskās drošības principus.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar B iesniegto konstitucionālo sūdzību par tāda valsts tiesiskā regulējuma likumību, kas paredz sabiedrības piekļuvi personas datiem par pārkāpumu uzskaites punktiem, kuri reģistrēti par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 95/46/EK

- 3 Ar VDAR no 2018. gada 25. maija ir atcelta Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.). Šīs direktīvas 3. pants “Darbības joma” bija formulēts šādi:

“1. Šī direktīva attiecas uz personas datu apstrādi pilnībā vai daļēji ar automatizētiem līdzekļiem un uz personas datu, kuri veido daļu no kartotēkas vai ir paredzēti, lai veidotu daļu no kartotēkas, apstrādi, kura netiek veikta ar automatizētiem līdzekļiem.

2. Šī direktīva neattiecas uz personas datu apstrādi:

- tādu pasākumu gaitā, uz kuru neattiecas Kopienas tiesību akti, kā Līguma par Eiropas Savienību [tā redakcijā pirms Lisabonas līguma] V un VI sadaļā paredzētie pasākumi, un, jebkurā gadījumā, uz apstrādes operācijām attiecībā uz sabiedrisko drošību, aizsardzību, valsts drošību (ieskaitot valsts ekonomisko labklājību, ja apstrādes operācija attiecas uz valsts drošības jautājumiem) un uz valsts pasākumiem krimināltiesību jomā;

[..].”

VDAR

4 VDAR 1., 4., 10., 16., 19., 39., 50. un 154. apsvērumā ir paredzēts:

- “(1) Fizisku personu aizsardzība attiecībā uz personas datu aizsardzību ir pamattiesības. Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (“Harta”) 8. panta 1. punkts un [LES] 16. panta 1. punkts paredz, ka ikvienai personai ir tiesības uz savu personas datu aizsardzību.

[..]

- (4) Personas datu apstrāde būtu jāveido tā, lai tā kalpotu cilvēkam. Tiesības uz personas datu aizsardzību nav absolūta prerogatīva; tās ir jāņem vērā saistībā ar to funkciju sabiedrībā un jālīdzsvaro ar citām pamattiesībām saskaņā ar proporcionalitātes principu. Šajā regulā ir ievērotas visas pamattiesības, brīvības un principi, kas atzīti Hartā un ietverti Līgumos, jo īpaši privātās un ģimenes dzīves, mājokļa un saziņas neaizskaramība, personas datu aizsardzība, domu, pārliecības un ticības brīvība, vārda un informācijas brīvība, darījumdarbības brīvība, tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un taisnīgu tiesu un kultūru, reliģiju un valodu daudzveidība.

[..]

- (10) Lai nodrošinātu konsekventu un augsta līmeņa aizsardzību fiziskām personām un novērstu šķēršļus personu datu aprītei Savienībā, fiziskas personas tiesību un brīvību aizsardzības līmenim attiecībā uz šādu datu apstrādi visās dalībvalstīs vajadzētu būt vienādam. Visā Savienībā būtu jānodrošina noteikumu par fiziskas personas pamattiesību un pamatbrīvību aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi vienveidīga piemērošana. [..]

[..]

- (16) Šo regulu nepiemēro jautājumiem par pamattiesību un pamatbrīvību aizsardzību vai tādu personas datu brīvu aprīti, kas saistīti ar darbībām, kuras neietilpst Savienības tiesību darbības jomā, piemēram, darbībām attiecībā uz valsts drošību. Šo regulu nepiemēro personas datu apstrādei, ko veic dalībvalstis, rīkojoties saistībā ar Savienības kopējo ārpolitiku un drošības politiku.

[..]

- (19) Fizisku personu aizsardzība attiecībā uz personas datu apstrādi, ko veic kompetentas iestādes, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai lai sauktu pie atbildības par tiem, vai lai izpildītu kriminālsodus, tostarp pasargātu no draudiem sabiedriskajai drošībai un tos novērstu, un šādu datu brīva aprīte ir konkrēta Savienības tiesību akta priekšmets. Tāpēc šī regula nebūtu jāpiemēro apstrādes darbībām, kas veiktas minētajos nolūkos. Tomēr personas datu apstrāde, ko minētajos nolūkos saskaņā ar šo regulu veic publiskas iestādes, būtu jāreglamentē konkrētākā Savienības tiesību aktā, proti, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā (ES) 2016/680

[(2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, ko veic kompetentās iestādes, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem vai izpildītu kriminālsodus, un par šādu datu brīvu apriti, ar ko atceļ Padomes Pamatlēmumu 2008/977/TI (OV 2016, L 119, 89. lpp.)]. [..]

[..]

(39) [..] Proti, konkrētajiem personas datu apstrādes nolūkiem vajadzētu būt nepārprotamiem, leģitīmiem un noteiktiem jau personas datu vākšanas laikā. [..] Personas dati būtu jāapstrādā tikai tad, ja apstrādes nolūku nav iespējams pienācīgi sasniegt citiem līdzekļiem. [..]

[..]

(50) Personas datu apstrāde nolūkos, kas nav tie, kādos personas dati sākotnēji tika vākti, būtu jāatļauj tikai tad, ja apstrāde ir saderīga ar tiem nolūkiem, kādos personas dati sākotnēji tika vākti. Šādā gadījumā nav vajadzīgs atsevišķs juridiskais pamats kā vien tas, ar ko tika atļauta personas datu vākšana. Ja apstrāde ir vajadzīga, lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs vai īstenojot pārzinim likumīgi piešķirtās oficiālās pilnvaras, Savienības vai dalībvalsts tiesību aktos var būt noteikti un precizēti uzdevumi un nolūki, kādos turpmākā apstrāde būtu jāuzskata par saderīgu un likumīgu. [..]

[..]

(154) Šī regula atļauj ņemt vērā principu par publisku piekļuvi oficiāliem dokumentiem, piemērojot šo regulu. Publisku piekļuvi oficiāliem dokumentiem var uzskatīt par tādu, kas ir sabiedrības interesēs. Publiskas iestādes vai publiskas struktūras ricībā esošajos dokumentos ietvertos personas datus minētajai iestādei vai struktūrai būtu jāspēj izpaust saskaņā ar Savienības vai dalībvalsts tiesību aktiem, kuri attiecas uz publisko iestādi vai publisko struktūru. Ar šādiem tiesību aktiem publiska piekļuve oficiāliem dokumentiem un publiskā sektora informācijas atkalizmantošana būtu jāsaista ar tiesībām uz personas datu aizsardzību, un tāpēc tajos var paredzēt nepieciešamo saskaņošanu ar tiesībām uz personas datu aizsardzību, ievērojot šo regulu. Atsaucē uz publiskām iestādēm vai publiskām struktūrām minētajā kontekstā būtu jāiekļauj visas iestādes vai citas struktūras, uz kurām attiecas dalībvalstu tiesību akti par publisku piekļuvi dokumentiem. Direktīva [2003/98/EK] nemaina un nekādā veidā neskar fizisku personu aizsardzības līmeni saistībā ar personas datu apstrādi saskaņā ar Savienības un dalībvalstu tiesību aktu noteikumiem, un jo īpaši tā neizmaina pienākumus un tiesības, kādi noteikti ar šo regulu. Jo īpaši minētā direktīva nebūtu jāpiemēro dokumentiem, kuriem piekļuve ir liegta vai ierobežota ar piekļuves režīmiem, kas tiek pamatoti ar personas datu aizsardzību, un dokumentu daļām, kurām var piekļūt saskaņā ar minētajiem režīmiem un kas satur personas datus, kuru atkalizmantošana tiesību aktos ir noteikta kā nesavienojama ar tiesību aktiem par fizisku personu aizsardzību saistībā ar personas datu apstrādi.”

5 Šīs regulas 1. pantā “Priekšmets un mērķi” ir noteikts:

“1. Šī regula paredz noteikumus fizisku personu aizsardzībai attiecībā uz personas datu apstrādi un noteikumus personas datu brīvai aprītei.

2. Šī regula aizsargā fizisku personu pamattiesības un pamatbrīvības un jo īpaši to tiesības uz personas datu aizsardzību.

3. Personas datu brīvu apriti Savienībā neierobežo un neaizliedz tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi.”

6 Minētās regulas 2. panta “Materiālā darbības joma” 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Šo regulu piemēro personas datu apstrādei, kas pilnībā vai daļēji veikta ar automatizētiem līdzekļiem, un tādu personas datu apstrādei, kuri veido daļu no kartotēkas vai ir paredzēti, lai veidotu daļu no kartotēkas, ja apstrādi neveic ar automatizētiem līdzekļiem.

2. Šo regulu nepiemēro personas datu apstrādei:

- a) tādas darbības gaitā, kas neietilpst Savienības tiesību aktu darbības jomā;
- b) ko īsteno dalībvalstis, veicot darbības, kas ir LES V sadaļas 2. nodaļas darbības jomā;
- c) ko veic fiziska persona tikai personiska vai mājsaimnieciska pasākuma gaitā;
- d) ko veic kompetentas iestādes, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem, vai izpildītu kriminālsodus, tostarp lai pasargātu no draudiem sabiedriskajai drošībai un tos novērstu.”

7 Saskaņā ar šīs pašas regulas 4. pantu “Definīcijas”:

“Šajā regulā:

- 1) “personas dati” ir jebkura informācija, kas attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisku personu [..];
- 2) “apstrāde” ir jebkura ar personas datiem vai personas datu kopumiem veikta darbība vai darbību kopums, ko veic ar vai bez automatizētiem līdzekļiem, piemēram, vākšana, reģistrācija, organizēšana, strukturēšana, glabāšana, pielāgošana vai pārveidošana, atgūšana, aplūkošana, izmantošana, izpaušana, nosūtīt, izplatīt vai citādi darīt tos pieejamus, saskaņošana vai kombinēšana, ierobežošana, dzēšana vai iznīcināšana;

[..]

- 7) “pārzinis” ir fiziska vai juridiska persona, publiska iestāde, aģentūra vai cita struktūra, kas viena pati vai kopīgi ar citām nosaka personas datu apstrādes nolūkus un līdzekļus; ja šādas apstrādes nolūkus un līdzekļus nosaka ar Savienības vai dalībvalsts tiesību aktiem, pārzini vai tā iecelšanas konkrētos kritērijus var paredzēt Savienības vai dalībvalsts tiesību aktos;

[..].”

8 VDAR 5. pantā “Personas datu apstrādes principi” ir noteikts:

“1. Personas dati:

- a) tiek apstrādāti likumīgi, godprātīgi un datu subjektam pārredzamā veidā (“likumīgums, godprātība un pārredzamība”);
- b) tiek vākti konkrētos, skaidros un legītimos nolūkos, un to turpmāku apstrādi neveic ar minētajiem nolūkiem nesavietojamā veidā; [..] (“nolūka ierobežojumi”);
- c) ir adekvāti, atbilstīgi un ietver tikai to, kas nepieciešams to apstrādes nolūkos (“datu minimizēšana”);

- d) ir precīzi un, ja vajadzīgs, atjaunināti; ir jāveic visi saprātīgi pasākumi, lai nodrošinātu, ka neprecīzi personas dati, ņemot vērā nolūkus, kādos tie tiek apstrādāti, bez kavēšanās tiktu dzēsti vai laboti (“precizitāte”);
- e) tiek glabāti veidā, kas pieļauj datu subjektu identifikāciju, ne ilgāk kā nepieciešams nolūkiem, kādos attiecīgos personas datus apstrādā; [...] (“glabāšanas ierobežojums”);
- f) tiek apstrādāti tādā veidā, lai tiktu nodrošināta atbilstoša personas datu drošība, tostarp aizsardzība pret neatļautu vai nelikumīgu apstrādi un pret nejaušu nozaudēšanu, iznīcināšanu vai sabojāšanu, izmantojot atbilstošus tehniskos vai organizatoriskos pasākumus (“integritāte un konfidencialitāte”).

2. Pārzinis ir atbildīgs par atbilstību 1. punktam un var to uzskatāmi parādīt (“pārskatatbildība”).”

9 Šīs regulas 6. panta “Apstrādes likumīgums” 1. punktā ir paredzēts:

“Apstrāde ir likumīga tikai tādā apmērā un tikai tad, ja ir piemērojams vismaz viens no turpmāk minētajiem pamatojumiem:

- a) datu subjekts ir devis piekrišanu savu personas datu apstrādei vienam vai vairākiem konkrētiem nolūkiem;
- b) apstrāde ir vajadzīga līguma, kura līgumslēdzēja puse ir datu subjekts, izpildei vai pasākumu veikšanai pēc datu subjekta pieprasījuma pirms līguma noslēgšanas;
- c) apstrāde ir vajadzīga, lai izpildītu uz pārzini attiecināmu juridisku pienākumu;
- d) apstrāde ir vajadzīga, lai aizsargātu datu subjekta vai citas fiziskas personas vitālas intereses;
- e) apstrāde ir vajadzīga, lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs vai istenojot pārzinim likumīgi piešķirtās oficiālās pilnvaras;
- f) apstrāde ir vajadzīga pārziņa vai trešās personas leģitīmo interešu ievērošanai, izņemot, ja datu subjekta intereses vai pamattiesības un pamatbrīvības, kurām nepieciešama personas datu aizsardzība, ir svarīgākas par šādām interesēm, jo īpaši, ja datu subjekts ir bērns.

Pirmās daļas f) apakšpunktu nepiemēro apstrādei, ko veic publiskas iestādes, pildot savus uzdevumus.”

10 Minētās regulas 10. pantā “Personas datu par sodāmību un pārkāpumiem apstrāde” ir noteikts:

“Personas datu apstrādi par sodāmību un pārkāpumiem vai ar tiem saistītiem drošības pasākumiem, pamatojoties uz 6. panta 1. punktu, veic tikai oficiālas iestādes kontrolē vai tad, ja apstrādi atļauj Savienības vai dalībvalsts tiesību akti, paredzot atbilstošas garantijas datu subjektu tiesībām un brīvībām. Jebkādu visaptverošu sodāmības reģistru uzglabā tikai oficiālas iestādes kontrolē.”

11 Šīs pašas regulas 51. panta “Uzraudzības iestāde” 1. punktā ir noteikts:

“Katra dalībvalsts paredz, ka viena vai vairākas neatkarīgas publiskas iestādes ir atbildīgas par šīs regulas piemērošanas uzraudzību, lai aizsargātu fizisku personu pamattiesības un pamatbrīvības saistībā ar apstrādi un veicinātu personas datu brīvu apriti Savienībā (“uzraudzības iestāde”).”

- 12 VDAR 85. panta “Apstrāde un vārda un informācijas brīvība” 1. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalstis ar tiesību aktiem saglabā līdzsvaru starp tiesībām uz personas datu aizsardzību saskaņā ar šo regulu un tiesībām uz vārda un informācijas brīvību, tostarp apstrādi žurnālistikas vajadzībām un akadēmiskās, mākslinieciskās vai literārās izpausmes vajadzībām.”

- 13 Šīs regulas 86. pantā “Apstrāde un publiska piekļuve oficiāliem dokumentiem” ir paredzēts:

“Personas datus, kas iekļauti oficiālos dokumentos, kuri ir publiskas iestādes vai publiskas vai privātas struktūras rīcībā, lai veiktu kādu uzdevumu sabiedrības interesēs, šī iestāde vai struktūra drīkst atklāt saskaņā ar Savienības vai dalībvalsts tiesību aktiem, ko piemēro publiskai iestādei vai struktūrai, lai publisku piekļuvi oficiāliem dokumentiem saskaņotu ar tiesībām uz personas datu aizsardzību saskaņā ar šo regulu.”

- 14 Atbilstoši minētās regulas 87. pantam “Valsts identifikācijas numura apstrāde”:

“Dalībvalstis var sīkāk paredzēt īpašus nosacījumus attiecībā uz attiecīgās valsts identifikācijas numura vai jebkura cita vispārēja pielietojuma identifikatora apstrādi. Minētajā gadījumā valsts identifikācijas numuru vai jebkuru citu vispārēja pielietojuma identifikatoru izmanto vienīgi saskaņā ar atbilstošām garantijām datu subjekta tiesībām un brīvībām saskaņā ar šo regulu.”

- 15 Šīs pašas regulas 94. pantā ir noteikts:

“1. Direktīvu [95/46] atceļ no 2018. gada 25. maija.

2. Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo regulu. [..]”

Direktīva 2016/680

- 16 Direktīvas 2016/680 10., 11. un 13. apsvērumā ir izklāstīts:

“(10) 21. deklarācijā par personas datu aizsardzību tiesu iestāžu sadarbībā krimināllietās un policijas sadarbībā, kas pievienota Lisabonas līgumu pieņemšanās Starpvaldību konferences Nobeiguma aktam, konference atzina, ka var būt nepieciešami īpaši noteikumi par personas datu aizsardzību un par personas datu brīvu apriti tiesu iestāžu sadarbībā krimināllietās un policijas sadarbībā, pamatojoties uz LESD 16. pantu, minēto jomu specifisko iezīmju dēļ.

(11) Tādēļ ir piemēroti minētās jomas aptvert direktīvā, kurā paredzēti īpaši noteikumi par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, ko kompetentās iestādes veic, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem, vai izpildītu kriminālsodus, tostarp lai pasargātu no draudiem sabiedriskajai drošībai un tos novērstu, respektējot šo darbību īpašo raksturu. Starp šādām kompetentajām iestādēm var būt ne vien publiskās iestādes, tādas kā tiesu iestādes, policija vai citas tiesībaizsardzības iestādes, bet arī jebkādas citas struktūras vai vienības, kam dalībvalsts tiesībās uzticēts īstenot publisko varu un publiskās pilnvaras šīs direktīvas nolūkos. Ja šāda struktūra vai vienība personas datus apstrādā citos nolūkos, nevis šajā direktīvā noteiktajos, piemēro [VDAR]. Tāpēc [VDAR] piemēro gadījumos, kad struktūra vai vienība vāc personas datus citos nolūkos un minētos personas datus apstrādā tālāk, lai pildītu kādu juridisku pienākumu, kam tā pakļauta. [..]

[..]

(13) Noziedzīgam nodarījumam šīs direktīvas nozīmē vajadzētu būt autonomam Savienības tiesību jēdzienam, kā to interpretējusi Eiropas Savienības Tiesa [..].”

17 Šīs direktīvas 3. pantā ir noteikts:

“Šajā direktīvā:

[..]

7) “kompetentā iestāde” ir:

- a) jebkura publiska iestāde, kuras kompetencē ir novērst, izmeklēt, atklāt noziedzīgus nodarījumus vai saukt pie atbildības par tiem, vai izpildīt kriminālsodus, tostarp pasargāt no draudiem sabiedriskajai drošībai un tos novērst; vai
- b) jebkura cita struktūra vai vienība, kam dalībvalsts tiesībās uzticēts īstenot publisku varu un publiskas pilnvaras ar mērķi novērst, izmeklēt, atklāt noziedzīgus nodarījumus vai saukt pie atbildības par tiem, vai izpildīt kriminālsodus, tostarp pasargāt no draudiem sabiedriskajai drošībai un tos novērst;

[..].”

Direktīva 2003/98

18 Atbilstoši Direktīvas 2003/98 21. apsvērumam:

“Šī direktīva jāīsteno un jāpiemēro, pilnībā ievērojot principus, kas attiecas uz personas datu aizsardzību saskaņā ar [Direktīvu 95/46].”

19 Direktīvas 2003/98 1. pantā “Priekšmets un darbības joma” ir paredzēts:

“1. Šī direktīva izveido minimālo noteikumu kopumu, kas reglamentē dalībvalstu valsts sektora iestāžu rīcībā esošu dokumentu atkalizmantošanu un praktiskus līdzekļus atkalizmantošanas veicināšanai.

2. Šī direktīva neattiecas uz:

[..]

- cc) dokumentiem, kuriem piekļuve ir liegta vai ierobežota ar piekļuves režīmiem, kas tiek pamatoti ar personu datu aizsardzību, un dokumentu daļām, kurām var piekļūt saskaņā ar šiem režīmiem un kas satur personas datus, kuru atkalizmantošana tiesību aktos ir definēta kā nesavienojama ar tiesību aktiem par personu aizsardzību saistībā ar personas datu apstrādi;

[..].

3. Šī direktīva pamatojas uz dalībvalstīs spēkā esošajiem piekļuves režīmiem un neskar tos.

4. Šī direktīva nemaina un nekādā veidā neskar personu aizsardzības līmeni attiecībā uz personas datu apstrādi saskaņā ar Savienības un valstu tiesību aktu noteikumiem, un jo īpaši tā neizmaina pienākumus un tiesības, kādi noteikti ar Direktīvu [95/46].

[..].”

Latvijas tiesības

- 20 Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk tekstā – “Satversme”) 96. pantā ir paredzēts:
- “Ikvienam ir tiesības uz privātās dzīves, mājojļa un korespondences neaizskaramību.”
- 21 Saskaņā ar 1998. gada 29. oktobra Informācijas atklātības likuma (1998. gada *Latvijas Vēstnesis* Nr. 334/335) 1. panta 5. punktu atkalizmantošana ir iestādes rīcībā esošas un iestādes radītas vispārpieejamas informācijas izmantošana komerciālam vai nekomerciālam mērķim, kas nav šīs informācijas radīšanas sākotnējais mērķis, ja to dara privātpersona, kura iestādes rīcībā esošo informāciju izmanto, neveicot valsts pārvaldes uzdevumus.
- 22 Atbilstoši šī likuma 4. pantam vispārpieejama informācija ir tāda informācija, kas nav kvalificēta kā ierobežotas pieejamības informācija.
- 23 Minētā likuma 5. panta pirmajā daļā ir paredzēts, ka ierobežotas pieejamības informācija ir tāda informācija, kura ir paredzēta ierobežotam personu lokam sakarā ar darba vai dienesta pienākumu veikšanu un kuras izpaušana vai nozaudēšana šīs informācijas rakstura un satura dēļ apgrūtinā vai var apgrūtināt iestādes darbību vai nodara vai var nodarīt kaitējumu personu likumiskajām interesēm. Šī panta otrajā daļā ir uzsvērts, ka par ierobežotas pieejamības informāciju uzskatāma tostarp tāda informācija, kurai šāds statuss noteikts ar likumu, un tā sestajā daļā ir precizēts, ka par ierobežotas pieejamības informāciju nav uzskatāmas ziņas, kas ir jau publicētas.
- 24 Saskaņā ar šī paša likuma 10. panta trešo daļu vispārpieejama informācija var tikt sniegta pēc pieprasījuma, pieprasītājam nav īpaši jāpamato sava interese iegūt šo informāciju un piekļuvi tai viņam nevar liegt, motivējot ar to, ka šī informācija uz viņu neattiecas.
- 25 1997. gada 1. oktobra Ceļu satiksmes likuma (1997. gada *Latvijas Vēstnesis* Nr. 274/276) redakcijā, kas piemērojama pamatlītai (turpmāk tekstā – “Ceļu satiksmes likums”), 14.¹ panta “Transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā [...] esošās informācijas pieejamība” otrajā daļā ir paredzēts:
- “Informācija par [...] personas tiesībām vadīt transportlīdzekļus, par likumā noteiktajā termiņā personas neapmaksātajiem sodiem, kas piemēroti par pārkāpumiem ceļu satiksmē, kā arī pārējā transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā [...] esošā informācija ir vispārpieejama informācija.”
- 26 Ceļu satiksmes likuma 43.¹ panta “Pārkāpumu uzskaites punktu sistēma” pirmajā daļā ir noteikts:
- “Lai ietekmētu transportlīdzekļu vadītāju uzvedību, veicinot transportlīdzekļu drošu vadīšanu un normatīvo aktu ievērošanu ceļu satiksmē, kā arī tāpēc, lai pēc iespējas mazāk būtu apdraudēta cilvēku dzīvība, veselība un manta, transportlīdzekļu vadītāju izdarītie administratīvie pārkāpumi tiek reģistrēti Sodu reģistrā, bet pārkāpumu uzskaites punkti – transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā.”
- 27 Atbilstoši Ministru kabineta 2004. gada 21. jūnija noteikumu Nr. 551 “Pārkāpumu uzskaites punktu sistēmas piemērošanas noteikumi” (2004. gada *Latvijas Vēstnesis* Nr. 102) 1. un 4. punktam pārkāpumu uzskaites punktus par administratīvajiem pārkāpumiem, kurus transportlīdzekļu vadītāji izdarījuši ceļu satiksmes jomā, reģistrē automatiski dienā, kad stājas spēkā lēmums par administratīvā soda piemērošanu un tas kļuvis neapstrīdams.
- 28 Atbilstoši šo noteikumu 7. punktam pārkāpumu uzskaites punktus dzēš, ja ir iestājies noilgums.
- 29 Saskaņā ar minēto noteikumu 12. punktu atkarībā no pārkāpumu uzskaites punktu skaita transportlīdzekļa vadītājam piemēro tādus pasākumus kā brīdinājums, apmācības kursi vai eksāmeni ceļu satiksmes drošības jomā, vai transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums noteiktā laikposmā.

30 Kā izriet no 1996. gada 5. jūnija Satversmes tiesas likuma (1996. gada *Latvijas Vēstnesis* Nr. 103) 32. panta pirmās daļas, Latvijas Republikas Satversmes tiesas spriedums ir galīgs un stājas spēkā pasludināšanas brīdī. Atbilstoši šī likuma 32. panta trešajai daļai tiesību norma (akts), kuru Latvijas Republikas Satversmes tiesa atzinusi par neatbilstošu augstāka juridiska spēka tiesību normai, uzskatāma par spēkā neesošu no šīs tiesas sprieduma publicēšanas dienas, ja šī tiesa nav noteikusi citādi.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 31 B ir fiziska persona, kurai par vienu vai vairākiem ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem ir reģistrēti pārkāpumu uzskaites punkti. Atbilstoši Ceļu satiksmes likumam un Ministru kabineta 2004. gada 21. jūnija noteikumiem Nr. 551 Ceļu satiksmes drošības direkcija (turpmāk tekstā – “CSDD”) ir reģistrējusi šos pārkāpumu uzskaites punktus transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā.
- 32 Tā kā šajā reģistrā ietvertā informācija par minētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem ir vispārpieejama un turklāt, kā apgalvo B, ir tikusi nodota atkalizmantošanai vairākiem komersantiem, B iesniedza konstitucionālo sūdzību Latvijas Republikas Satversmes tiesā, lūdzot izvērtēt Ceļu satiksmes likuma 14.¹ panta otrās daļas atbilstību Satversmes 96. pantā paredzētajām pamattiesībām uz privātās dzīves neaizskaramību.
- 33 Latvijas Republikas Saeima (turpmāk tekstā – “Saeima”) ir uzaicināta piedalīties lietā kā institūcija, kas pieņēmusi Ceļu satiksmes likumu. Tāpat tika uzklautāta CSDD, kas apstrādā datus par pārkāpumu uzskaites punktiem, kuri reģistrēti par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem, un Datu valsts inspekcija, kas Latvijā ir uzraudzības iestāde VDAR 51. panta izpratnē, kā arī vairākas citas iestādes un personas.
- 34 Tiesvedībā pamatlietā Saeima apstiprināja, ka saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 14.¹ panta otro daļu ikviena persona var iegūt informāciju par citai personai reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem, vai nu tieši izprasot šo informāciju no CSDD, vai arī saņemot atkalizmantošanas komersantu sniegtos pakalpojumus.
- 35 Tā uzsvēra, ka šī tiesību norma atbilst likumam, jo to attaisno ceļu satiksmes drošības uzlabošanas mērķis. Šī vispārējo interešu mērķa sasniegšanai esot nepieciešams, lai ceļu satiksmes noteikumu pārkāpēji, it īpaši tie, kuri sistemātiski un ļaunprātīgi neievēro šos noteikumus, tiktu atklāti identificēti un transportlīdzekļu vadītāji, ņemot vērā šo pārskatāmību, tiktu atturēti no pārkāpumu izdarīšanas.
- 36 Turklāt minētā tiesību norma esot pamatota ar Satversmē paredzētajām tiesībām uz informācijas pieejamību.
- 37 Saeima precizēja, ka praksē transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā esošā informācija tiek izpausta ar nosacījumu, ka informācijas pieprasītājs norāda vadītāja, par kuru viņš vēlas iegūt informāciju, personas kodu. Šis informācijas iegūšanas priekšnoteikums esot izskaidrojams ar to, ka personas kods – atšķirībā no personas vārda un uzvārda, kas var būt identiski citu personu vārdam un uzvārdam, – ir unikāls identifikators.
- 38 Savukārt CSDD norādīja, ka Ceļu satiksmes likuma 14.¹ panta otrā daļa nenosaka robežas ne publiskai piekļuvei datiem par pārkāpumu uzskaites punktiem, ne šo datu atkalizmantošanai. Attiecībā uz līgumiem, kurus tā noslēdz ar atkalizmantošanas komersantiem, CSDD uzsvēra, ka šajos līgumos nav paredzēta datu juridiska nodošana un ka atkalizmantotājiem ir jānodrošina, ka to klientiem nodotā informācija nepārsniedz to, kas var tikt iegūta no CSDD. Turklāt šajos līgumos ieguvējs apliecinot, ka tas izmantos iegūto informāciju atbilstoši līgumā norādītajiem mērķiem un saskaņā ar spēkā esošo tiesisko regulējumu.

- 39 Turpretī Datu valsts inspekcija pauda šaubas par Ceļu satiksmes likuma 14.¹ panta otrās daļas atbilstību Satversmes 96. pantam, kas paredz tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību. Tā uzskata, ka uz pamatlietā aplūkojamās tiesību normas pamata īstenotās datu apstrādes nozīmīgums un mērķis neesot skaidri noteikts, tādējādi neesot izslēgts, ka šī apstrāde ir nepiemērota vai nesamērīga. Proti, lai gan statistika par ceļu satiksmes negadījumiem Latvijā liecina par negadījumu skaita samazināšanos, tomēr neesot pierādījumu, ka pārkāpumu uzskaites punktu sistēma un publiska piekļuve informācijai attiecībā uz šo sistēmu ir veicinājušas šo pozitīvo tendenci.
- 40 Latvijas Republikas Satversmes tiesa vispirms konstatē, ka konstitucionālā sūdzība attiecas uz Ceļu satiksmes likuma 14.¹ panta otro daļu vienīgi tiktāl, ciktāl šī norma noteic, ka informācija par transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā iekļautajiem pārkāpumu uzskaites punktiem ir vispārpieejama informācija.
- 41 Pēc tam minētā tiesa norāda, ka pārkāpumu uzskaites punkti ir personas dati un ka, vērtējot Satversmes 96. pantā paredzētās tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, ir jāņem vērā VDAR, kā arī – vispārīgāk – LESD 16. pants un Hartas 8. pants.
- 42 Attiecībā uz Latvijas tiesiskā regulējuma ceļu satiksmes jomā mērķiem minētā tiesa norāda, ka tieši tāpēc, lai veicinātu ceļu satiksmes drošību, transportlīdzekļu vadītāju izdarītie pārkāpumi, kas Latvijā ir kvalificēti kā administratīvi, ir reģistrēti sodu reģistrā un ka pārkāpumu uzskaites punkti ir iekļauti transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā.
- 43 Konkrēti, attiecībā uz transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistru – tas ļaujot uzzināt izdarīto ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu skaitu un īstenot pasākumus atkarībā no šī skaita. Tādējādi šajā reģistrā iekļauto pārkāpumu uzskaites punktu sistēmas mērķis ir uzlabot ceļu satiksmes drošību, ļaujot, pirmkārt, nošķirt tos transportlīdzekļu vadītājus, kuri sistemātiski un ļaunprātīgi pārkāpj ceļu satiksmes noteikumus, no gadījuma rakstura pārkāpumus pieļaujošiem transportlīdzekļu vadītājiem. Otrkārt, šāda sistēma arī varot preventīvi ietekmēt ceļu satiksmes dalībnieku uzvedību, mudinot tos ievērot ceļu satiksmes tiesisko regulējumu.
- 44 Šī pati tiesa norāda – ir skaidrs, ka Ceļu satiksmes likuma 14.¹ panta otrajā daļā ikvienai personai ir piešķirtas tiesības pieprasīt un saņemt no CSDD transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā esošo informāciju attiecībā uz transportlīdzekļu vadītājiem reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem. Šajā ziņā tā apstiprina, ka praksē šī informācija tiek sniegta personai, kas to pieprasa, tiklīdz tā norāda attiecīgā transportlīdzekļa vadītāja personas kodu.
- 45 Pēc tam Latvijas Republikas Satversmes tiesa precizē, ka pārkāpumu uzskaites punkti, tā kā tie ir klasificēti kā vispārpieejama informācija, ietilpst Informācijas atklātības likuma piemērošanas jomā un ka tādējādi tos var atkalizmantot komerciāliem vai nekomerciāliem mērķiem, kas nav sākotnējais mērķis, kuram šī informācija tika radīta.
- 46 Lai interpretētu un piemērotu Satversmes 96. pantu atbilstoši Savienības tiesībām, šī tiesa vēlas noskaidrot, vai, pirmkārt, informācija par pārkāpumu uzskaites punktiem ietilpst VDAR 10. pantā minētajā informācijā, proti, “personas datus par sodāmību un pārkāpumiem”. Apstiprinošas atbildes gadījumā varētu tikt uzskatīts, ka ar Ceļu satiksmes likuma 14.¹ panta otro daļu netiek ievērota minētajā 10. pantā ietvertā prasība, saskaņā ar kuru šajā tiesību normā minēto datu apstrāde drīkst notikt tikai “oficiālas iestādes kontrolē” vai paredzot “atbilstošas garantijas datu subjektu tiesībām un brīvībām”.
- 47 Minētā tiesa norāda, ka Direktīvas 95/46 8. panta 5. punkts, kas katrai dalībvalstij ļāva izvērtēt, vai īpašie noteikumi attiecībā uz datiem par pārkāpumiem un sodāmību krimināllietās ir attiecināmi uz administratīviem pārkāpumiem un sodiem, no 2007. gada 1. septembra Latvijā tika ieviests tādā veidā,

ka personas datus attiecībā uz administratīviem pārkāpumiem līdzīgi kā datus attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem un sodāmību krimināllietās drīkstēja apstrādāt tikai likumā noteiktās personas un likumā noteiktajos gadījumos.

- 48 Šī pati tiesa turklāt uzsver, ka VDAR 10. panta tvērums atbilstoši šīs regulas 4. apsvērumam ir jāizvērtē, ņemot vērā pamattiesību funkciju sabiedrībā. Šajā kontekstā mērķis nepieļaut, ka personas agrākajai sodāmībai ir pārmērīgi negatīva ietekme uz tās privāto un profesionālo dzīvi, varētu vienlīdz attiekties gan uz sodiem krimināllietās, gan administratīviem pārkāpumiem. Šajā kontekstā būtu jāņem vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūra par atsevišķu administratīvo lietu pielīdzināšanu krimināllietām.
- 49 Otrkārt, Latvijas Republikas Satversmes tiesa vēlas noskaidrot VDAR 5. panta tvērumu. It īpaši tai ir šaubas par to, vai Latvijas likumdevējs ir ievērojis šī panta 1. punkta f) apakšpunktā paredzēto pienākumu apstrādāt personas datus, ievērojot “integritāti un konfidencialitāti”. Tā norāda, ka Ceļu satiksmes likuma 14.¹ panta otro daļu – kas, atļaujot piekļuvi informācijai par pārkāpumu uzskaites punktiem, ļauj uzzināt, vai persona ir sodīta par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu, – nepapildina īpaši pasākumi, kas nodrošinātu šo datu drošību.
- 50 Treškārt, šī tiesa vēlas noskaidrot, vai Direktīva 2003/98 ir ņemama vērā, lai izvērtētu Ceļu satiksmes likuma 14.¹ panta otrās daļas atbilstību tiesībām uz privātās dzīves neaizskaramību. Proti, no šīs direktīvas izrietot, ka personas datu atkalizmantošana var tikt atļauta, tikai ievērojot minētās tiesības.
- 51 Ceturtkārt, ņemot vērā Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru Savienības tiesību interpretācijai, kas sniegta prejudiciālajos nolēmumos, ir *erga omnes* un *ex tunc* iedarbība, minētā tiesa jautā, vai gadījumā, ja Ceļu satiksmes likuma 14.¹ panta otrā daļa būtu pretrunā Satversmes 96. pantam, aplūkotam VDAR un Hartas gaismā, tā tomēr varētu saglabāt minētā 14.¹ panta otrās daļas iedarbību laikā līdz sava nolēmuma pasludināšanas dienai, ņemot vērā attiecīgo tiesisko attiecību lielo skaitu.
- 52 Šajā ziņā Latvijas Republikas Satversmes tiesa izklāsta, ka saskaņā ar Latvijas tiesisko regulējumu tiesību akts, kuru tā atzinusi par neatbilstošu Satversmei, ir uzskatāms par spēkā neesošu no tās sprieduma pasludināšanas dienas, ja vien šī tiesa nenolemj citādi. Tā paskaidro, ka tai šajā ziņā ir jānodrošina līdzsvars starp tiesiskās drošības principu, no vienas puses, un dažādu ieinteresēto personu pamattiesībām, no otras puses.
- 53 Šajos apstākļos Latvijas Republikas Satversmes tiesa nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [VDAR] 10. pantā lietotais jēdziens “personas datu apstrāde par sodāmību un pārkāpumiem vai ar tiem saistītiem drošības pasākumiem” ir interpretējams tādējādi, ka tas attiecas uz apstrīdētajā normā paredzēto informācijas par transportlīdzekļu vadītājiem reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem apstrādi?
  - 2) Neatkarīgi no atbildes uz pirmo jautājumu – vai [VDAR] normas, īpaši 5. panta 1. punkta f) apakšpunktā nostiprinātais princips “integritāte un konfidencialitāte”, ir interpretējamas tādējādi, ka tās aizliedz dalībvalstīm noteikt vispārpieejamas informācijas statusu informācijai par transportlīdzekļu vadītājiem reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem un pieļaut attiecīgo datu apstrādi izpaušanas veidā?
  - 3) Vai [VDAR] ievada 50. un 154. apsvērumam, 5. panta 1. punkta b) apakšpunkts un 10. pants, kā arī Direktīvas 2003/98 1. panta 2. punkta cc) apakšpunkts būtu interpretējami tādējādi, ka tie aizliedz tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, kas pieļauj informācijas par transportlīdzekļu vadītājiem reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem nodošanu atkalizmantošanai?

- 4) Ja atbilde uz kādu no iepriekšējiem jautājumiem ir apstiprinoša – vai Eiropas Savienības tiesību pārākuma un tiesiskās drošības princips būtu interpretējami tādējādi, lai varētu pieļaut apstrīdētās normas piemērošanu un tās tiesisko seku saglabāšanu uz laiku līdz brīdim, kad stājas spēkā Satversmes tiesas galīgais nolēmums?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 54 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai VDAR 10. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas uz tādu personas datu apstrādi par transportlīdzekļu vadītājiem reģistrētajiem ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu uzskaites punktiem, kas izpaužas kā šādu datu publiska izpaušana.
- 55 Atbilstoši VDAR 10. pantam personas datu apstrādi par sodāmību un pārkāpumiem vai ar tiem saistītiem drošības pasākumiem, pamatojoties uz 6. panta 1. punktu, veic tikai oficiālas iestādes kontrolē vai tad, ja apstrādi atļauj Savienības vai dalībvalsts tiesību akti, paredzot atbilstošas garantijas datu subjektu tiesībām un brīvībām.
- 56 Tādējādi vispirms ir jāpārbauda, vai informācija par pārkāpumu uzskaites punktiem, kas trešām personām izpausta saskaņā ar pamatlietā aplūkoto tiesisko regulējumu, veido “personas datus” VDAR 4. panta 1. punkta izpratnē un vai minētā paziņošana veido šādu datu “apstrādi” šīs regulas 4. panta 2. punkta izpratnē, kas ietilpst tās materiālās darbības jomā, kā tā ir definēta VDAR 2. pantā.
- 57 Šajā ziņā, pirmām kārtām, ir jākonstatē, ka no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka Latvijas tiesiskajā regulējumā ir paredzēta pārkāpumu uzskaites punktu reģistrācija tiem transportlīdzekļu vadītājiem, kuri ir izdarījuši kādu ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu un kuriem ir piemērots naudas vai cita veida sods. Šos punktus publiska struktūra – CSDD – reģistrē transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā dienā, kad beidzas pārsūdzības termiņš par lēmumu, ar kuru ir noteikts šis sods.
- 58 No minētā lēmuma arī izriet, ka Latvijā ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumi un sodi par tiem ietilpst administratīvo tiesību jomā un ka pārkāpumu uzskaites punktu noteikšanas mērķis ir nevis piemērot papildu sodu, bet gan ietekmēt attiecīgo vadītāju attieksmi, mudinot tos izvēlēties drošāku vadīšanas veidu. Kad ir sasniegts noteikts pārkāpumu uzskaites punktu skaits, attiecīgajai personai var tikt noteikts transportlīdzekļa vadīšanas aizliegums noteiktā laikposmā.
- 59 No šī lēmuma arī izriet, ka pamatlietā aplūkojamajā tiesiskajā regulējumā CSDD ir noteikts pienākums informāciju par konkrētajam vadītājam reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem izpaust ikvienai personai, kas lūdz piekļuvi šai informācijai. CSDD šajā nolūkā vienīgi pieprasa, lai minētās informācijas pieprasītājs pienācīgi identificētu attiecīgo vadītāju, norādot viņa personas kodu.
- 60 Tādējādi ir jākonstatē, ka informācija par pārkāpumu uzskaites punktiem, kas attiecas uz identificētu fizisku personu, ir “personas dati” VDAR 4. panta 1. punkta izpratnē un ka CSDD veiktā to izpaušana trešām personām ir “apstrāde” VDAR 4. panta 2. punkta izpratnē.
- 61 Otrām kārtām, ir jākonstatē, ka šīs informācijas izpaušana ietilpst ļoti plašajā VDAR materiālās darbības jomas definīcijā, kā tā ir izklāstīta tās 2. panta 1. punktā, un neietilpst vairākos personas datu apstrādes gadījumos, kuri ar VDAR 2. panta 2. punkta a) un d) apakšpunktu ir izslēgti no šīs darbības jomas.
- 62 Proti, pirmkārt, runājot par VDAR 2. panta 2. punkta a) apakšpunktu – tajā ir paredzēts, ka šo regulu nepiemēro personas datu apstrādei “tādas darbības gaitā, kas neietilpst Savienības tiesību aktu darbības jomā”. Šis izņēmums no VDAR piemērojamības, tāpat kā pārējie tās 2. panta 2. punktā paredzētie

izņēmumi, ir jāinterpretē šauri (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2020. gada 9. jūlijs, *Land Hessen*, C-272/19, EU:C:2020:535, 68. punkts, kā arī 2020. gada 16. jūlijs, *Facebook Ireland* un *Schrems*, C-311/18, EU:C:2020:559, 84. punkts).

- 63 Šajā ziņā šīs regulas 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jālasa kopsakarā ar tās 2. panta 2. punkta b) apakšpunktu un 16. apsvērumu, kurā precizēts, ka šo regulu nepiemēro personas datu apstrādei saistībā ar “darbībām, kuras neietilpst Savienības tiesību darbības jomā, piemēram, darbībām attiecībā uz valsts drošību”, kā arī “saistībā ar Savienības kopējo ārpolitiku un drošības politiku”.
- 64 No tā izriet, ka VDAR 2. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkts daļēji veido nepārtrauktību ar Direktīvas 95/46 3. panta 2. punkta pirmo ievilkumu. Līdz ar to VDAR 2. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktu nevar interpretēt tādējādi, ka tiem būtu plašāks tvērums nekā izņēmumam, kas izriet no Direktīvas 95/46 3. panta 2. punkta pirmā ievilkuma, ar kuru no šīs direktīvas piemērošanas jomas jau bija izslēgta tostarp personas datu apstrāde, kas veikta “tādu pasākumu gaitā, uz kuru neattiecas Kopienas tiesību akti, kā Liguma par Eiropas Savienību [tā redakcijā pirms Lisabonas līguma] V un VI sadaļā paredzētie pasākumi, un, jebkurā gadījumā, [...] apstrādes operācij[as] attiecībā uz sabiedrisko drošību, aizsardzību, valsts drošību [...]”.
- 65 Proti, kā Tiesa vairākkārt ir nospriedusi, tikai tāda personas datu apstrāde, kas veikta valsts vai valsts iestāžu darbības ietvaros un ir skaidri minēta šī 3. panta 2. punktā vai tādas darbības ietvaros, kura var tikt iekļauta tajā pašā kategorijā, ir izslēgta no minētās direktīvas piemērošanas jomas (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2003. gada 6. novembris, *Lindqvist*, C-101/01, EU:C:2003:596, 42.–44. punkts; 2017. gada 27. septembris, *Puškār*, C-73/16, EU:C:2017:725, 36. un 37. punkts, kā arī 2018. gada 10. jūlijs, *Jehovan todistajat*, C-25/17, EU:C:2018:551, 38. punkts).
- 66 No tā izriet, ka VDAR 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts, lasot to šīs regulas 16. apsvēruma gaismā, ir uzskatāms par tādu, kura vienīgais mērķis ir izslēgt no minētās regulas piemērošanas jomas personas datu apstrādi, ko valsts iestādes veic tādas darbības ietvaros, kura vērsta uz valsts drošības aizsardzību, vai tādas darbības ietvaros, kura var tikt iekļauta tajā pašā kategorijā, un tādējādi ar to vien, ka darbība ir raksturīga valstij vai valsts iestādei, nav pietiekami, lai šis izņēmums automātiski būtu piemērojams šādai darbībai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 9. jūlijs, *Land Hessen*, C-272/19, EU:C:2020:535, 70. punkts).
- 67 VDAR 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētās darbības, kuru mērķis ir aizsargāt valsts drošību, it īpaši ietver, kā to būtībā norādījis arī ģenerālvokāts secinājumu 57. un 58. punktā, darbības, kuras vērstas uz valsts pamatfunkciju un sabiedrības pamatinteresu aizsardzību.
- 68 Taču ar ceļu satiksmes drošību saistītajām darbībām nav šāda mērķa, un līdz ar to tās nevar tikt iekļautas VDAR 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzēto darbību, kas vērstas uz valsts drošības aizsardzību, kategorijā.
- 69 Otrkārt, runājot par VDAR 2. panta 2. punkta d) apakšpunktu – tajā ir paredzēts, ka šo regulu nepiemēro personas datu apstrādei, ko veic “kompetentas iestādes, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem, vai izpildītu kriminālsodus, tostarp lai pasargātu no draudiem sabiedriskajai drošībai un tos novērstu”. Kā izriet no minētās regulas 19. apsvēruma, šo izņēmumu pamato apstākļi, ka personas datu apstrādi šādos nolūkos, ko veic kompetentās iestādes, reglamentē konkrētāks Savienības tiesību akts, proti, Direktīva 2016/680, kura tika pieņemta tajā pašā dienā kā VDAR un kuras 3. panta 7. punktā ir definēts, kas ir jāsaprot ar “kompetento iestādi”, un šāda definīcija pēc analogijas ir jāpiemēro 2. panta 2. punkta d) apakšpunktam.
- 70 No Direktīvas 2016/680 10. apsvēruma izriet, ka jēdziens “kompetentā iestāde” ir jāsaprot kā saistīts ar personas datu aizsardzību tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās un policijas sadarbības jomā, ņemot vērā pielāgojumus, kas šajā ziņā var izrādīties nepieciešami šo jomu īpašā rakstura dēļ. Turklāt šis

direktīvas 11. apsvērumā ir precizēts, ka VDAR ir piemērojama personas datu apstrādei, ko veic “kompetentā iestāde” minētās direktīvas 3. panta 7. punkta izpratnē, taču citos, nevis šajā direktīvā paredzētajos nolūkos.

- 71 Ņemot vērā Tiesas rīcībā esošo informāciju, nešķiet, ka, veicot pamatlietā aplūkojamās darbības, ko veido personas datu par pārkāpumu uzskaites punktiem publiska izpaušana ceļu satiksmes drošības nolūkā, CSDD varētu tikt uzskatīta par “kompetento iestādi” Direktīvas 2016/680 3. panta 7. punkta izpratnē un tārad – ka šādas darbības varētu ietilpt VDAR 2. panta 2. punkta d) apakšpunktā paredzētajā izņēmumā.
- 72 Tārad CSDD veiktā personas datu par transportlīdzekļu vadītājiem par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem izpaušana ietilpst VDAR materiālās darbības jomā.
- 73 Saistībā ar VDAR 10. panta piemērojamību attiecībā uz šādu izpaušanu ir jānoskaidro, vai šādi izpaustie dati ir personas dati “par sodāmību un pārkāpumiem vai ar tiem saistītiem drošības pasākumiem” šīs tiesību normas izpratnē, kuru apstrādi “veic tikai oficiālas iestādes kontrolē”, ja vien apstrāde nav atļauta ar “Savienības vai dalībvalsts tiesību akti[em], paredzot atbilstošas garantijas datu subjektu tiesībām un brīvībām”.
- 74 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka minētā 10. panta mērķis ir nodrošināt lielāku aizsardzību pret apstrādi, kas attiecīgo datu īpašās sensitivitātes dēļ var radīt īpaši smagu iejaušanos Hartas 7. un 8. pantā garantētajās pamattiesībās uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 24. septembris, GC u.c. (Atsauču uz sensitīviem datiem atsaistīšana), C-136/17, EU:C:2019:773, 44. punkts).
- 75 Proti, tā kā dati, uz kuriem ir atsauce VDAR 10. pantā, attiecas uz uzvedību, kas izraisa sabiedrības nosodījumu, piekļuves šādiem datiem piešķiršana var stigmatizēt datu subjektu un tādējādi radīt būtisku iejaušanos tās privātajā vai profesionālajā dzīvē.
- 76 Ir tiesa, ka izskatāmajā lietā Latvijas iestāžu lēmumi, kas vērsti uz sodīšanu par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem, ir – kā to uzsvērusi Latvijas valdība savās atbildēs uz Tiesas jautājumiem – reģistrēti sodu reģistrā, kuram sabiedrība var piekļūt tikai ierobežotos gadījumos, nevis transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā, kuram Ceļu satiksmes likuma 14.¹ panta otrā daļa piešķir brīvu piekļuvi. Tomēr, kā ir uzsvērusi iesniedzējtiesa, tas, ka CSDD izpauž šajā pēdējā reģistrā iekļautos personas datus par pārkāpumu uzskaites punktiem, ļauj sabiedrībai uzzināt, vai konkrētā persona ir izdarījusi ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumus, un apstiprinošas atbildes gadījumā no tā izsecināt šo pārkāpumu smagumu un biežumu. Tādēļ ar šādu pārkāpumu uzskaites punktu izpaušanas sistēmu tiek sniegta piekļuve personas datiem par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem.
- 77 Lai noteiktu, vai šāda piekļuve veido personas datu apstrādi par “pārkāpumiem” VDAR 10. panta izpratnē, ir jānorāda, pirmkārt, ka šis jēdziens attiecas tikai uz noziedzīgiem nodarījumiem, kā tas tostarp izriet no VDAR rašanās vēstures. Proti, lai gan Eiropas Parlaments bija ierosinājis šajā tiesību normā skaidri iekļaut vārdus “administratīvas sankcijas” (OV 2017, C 378, 430. lpp.), šis priekšlikums netika pieņemts. Šis apstāklis ir vēl jo nozīmīgāks tāpēc, ka tiesību normā, kas bija spēkā pirms VDAR 10. panta, proti, Direktīvas 95/46 8. panta 5. punktā, kura pirmajā daļā bija atsauce uz “noziedzīgiem nodarījumiem” un “kriminālas vajāšanas gadījumiem”, tā otrajā daļā dalībvalstīm bija piedāvāta iespēja “paredzēt to, ka uz administratīvām sankcijām vai lēmumiem civillietās attiecināmus datus arī apstrādā valsts iestādes kontrolē”. Tādējādi, aplūkojot šo 8. panta 5. punktu kopumā, no tā skaidri izriet, ka jēdziens “noziedzīgs nodarījums” attiecās vienīgi uz krimināli sodāmiem pārkāpumiem.
- 78 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka Savienības likumdevējs, apzināti neiekļaujot VDAR 10. pantā īpašības vārdu “administratīvs”, ir vēlējies šajā tiesību normā paredzēto paaugstināto aizsardzību attiecināt tikai uz krimināltiesību jomu.

- 79 Šo interpretāciju, kā ģenerālvokāts norādījis secinājumu 74.–77. punktā, apstiprina fakts, ka VDAR 10. panta redakcijā vairākās valodās ir veikta skaidra atsauce uz “noziedzīgiem nodarījumiem”, kā, piemēram, vācu valodā (*Straftaten*), spāņu valodā (*infracciones penales*), itāļu valodā (*reati*), lietuviešu valodā (*nusikalstamas veikas*), maltiešu valodā (*reati*) un holandiešu valodā (*strafbare feiten*).
- 80 Otrkārt, fakts, ka ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumi Latvijā tiek kvalificēti kā administratīvi pārkāpumi, nav noteicošais, izvērtējot, vai uz šiem pārkāpumiem attiecas VDAR 10. pants.
- 81 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Savienības tiesību norma, kurā tās satura un tvēruma noskaidrošanai nav nevienas tiesas norādes uz dalībvalstu tiesībām, parasti visā Savienībā ir interpretējama autonomi un vienveidīgi (spriedumi, 2000. gada 19. septembris, *Linster*, C-287/98, EU:C:2000:468, 43. punkts, un 2019. gada 1. oktobris, *Planet49*, C-673/17, EU:C:2019:801, 47. punkts).
- 82 Izskatāmajā lietā vispirms ir jāatzīmē, ka VDAR nav nekādas norādes uz valstu tiesību normām attiecībā uz tās 10. pantā minēto vārdu, it īpaši vārdu “pārkāpumi” un “sodāmība”, tvērumu.
- 83 Turklāt no VDAR 10. apsvēruma izriet, ka tās mērķis ir sekmēt brīvības, drošības un tiesiskuma telpas izveidi, nodrošinot fiziskām personām saskaņotu un augstu aizsardzības līmeni attiecībā uz personas datu apstrādi, un tas nozīmē, ka šis aizsardzības līmenis visās dalībvalstīs ir līdzvērtīgs un vienveidīgs. Taču šādam mērķim būtu pretrunā tas, ka šajā tiesību normā paredzētā paaugstinātā aizsardzība būtu piemērojama personas datu par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem apstrādei tikai dažās dalībvalstīs, bet citās nebūtu piemērojama – tā iemesla dēļ vien, ka šajās pēdējās dalībvalstīs šie pārkāpumi netiek kvalificēti kā noziedzīgi nodarījumi.
- 84 Visbeidzot, kā ģenerālvokāts ir norādījis secinājumu 84. punktā, šo konstatējumu apstiprina Direktīvas 2016/680 13. apsvērums, kurā ir teikts, ka “noziedzīgam nodarījumam šīs direktīvas nozīmē vajadzētu būt autonomam Savienības tiesību jēdzienam, kā to interpretējusi Eiropas Savienības Tiesa”.
- 85 No tā izriet, ka jēdzienam “noziedzīgs nodarījums”, kas ir noteicošs, lai noteiktu VDAR 10. panta piemērojamību tādiem personas datiem par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem kā pamatlietā aplūkojamie, visā Savienībā ir jāsniedz autonoma un vienveidīga interpretācija, kas ir meklējama, ņemot vērā šīs tiesību normas mērķi un kontekstu, un šajā ziņā nav izšķirošas nozīmes tam, kā attiecīgā dalībvalsts kvalificē šos pārkāpumus, jo šī kvalifikācija dažādās valstīs var būt atšķirīga (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 14. novembris, *Baláž*, C-60/12, EU:C:2013:733, 26. un 35. punkts).
- 86 Treškārt, ir jāizvērtē, vai tādi ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumi, kas ir pamats, lai transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā tiktu reģistrēti pārkāpumu uzskaites punkti, kuru izpaušana trešām personām ir paredzēta strīdīgajā tiesību normā, veido “noziedzīgu nodarījumu” VDAR 10. panta izpratnē.
- 87 Saskaņā ar Tiesas judikatūru, novērtējot pārkāpuma noziedzīgo raksturu, ir nozīme trim kritērijiem. Pirmais ir pārkāpuma juridiskā kvalifikācija valsts tiesībās, otrais ir pats pārkāpuma raksturs, un trešais ir soda, ko attiecīgajai personai varētu piespriest, smaguma pakāpe (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 5. jūnijs, *Bonda*, C-489/10, EU:C:2012:319, 37. punkts; 2018. gada 20. marts, *Garlsson Real Estate u.c.*, C-537/16, EU:C:2018:193, 28. punkts, kā arī 2021. gada 2. februāris, *Consob*, C-481/19, EU:C:2021:84, 42. punkts).
- 88 Pat tādu nodarījumu gadījumā, kuri valsts tiesībās nav kvalificēti kā “noziedzīgi”, šāds raksturs tomēr var izrietēt no paša attiecīgā nodarījuma rakstura un sodu, ko tas var izraisīt, smaguma pakāpes (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 20. marts, *Garlsson Real Estate u.c.*, C-537/16, EU:C:2018:193, 28. un 32. punkts).

- 89 Attiecībā uz kritēriju saistībā ar pašu pārkāpuma raksturu ir jāpārbauda, vai attiecīgajam sodam tostarp ir represīvs mērķis, un tas vien, ka šim sodam ir arī preventīvs mērķis, tam neatņem kriminālsoda kvalifikāciju. Proti, kriminālsodi pašā to būtībā ir vērsti gan uz prettiesisku darbību sodīšanu, gan novēršanu. Turpretī pasākumam, ar kuru tiek vienīgi novērsts attiecīgā pārkāpuma rezultātā radītais kaitējums, nepiemīt krimināltiesisks raksturs (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 5. jūnijs, *Bonda*, C-489/10, EU:C:2012:319, 39. punkts, kā arī 2018. gada 20. marts, *Garlsson Real Estate u.c.*, C-537/16, EU:C:2018:193, 33. punkts). Nav strīda par to, ka pārkāpumu uzskaites punktu par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem noteikšanai, tāpat kā naudas sodu vai citu sodu, ko var izraisīt šo pārkāpumu izdarīšana, uzlikšanai ir ne vien kaitējuma, ko, iespējams, izraisījuši minētie pārkāpumi, novēršanas mērķis, bet arī sodīšanas mērķis.
- 90 Attiecībā uz kritēriju par to sodu smaguma pakāpi, ko var izraisīt pašu šo pārkāpumu izdarīšana, vispirms ir jānorāda, ka tikai ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumi ar noteiktu smaguma pakāpi izraisa pārkāpumu uzskaites punktu noteikšanu un ka līdz ar to šādi pārkāpumi var izraisīt noteikta smaguma sodus. Turpinot – pārkāpumu uzskaites punktu noteikšana parasti pievienojas šāda pārkāpuma izdarīšanas gadījumā noteiktajam sodam, kas – kā tas norādīts šī sprieduma 58. punktā – turklāt ir paredzēts pamatlietā aplūkojamajā tiesiskajā regulējumā. Visbeidzot – minēto punktu uzkrāšanās pati par sevi rada tādas juridiskas sekas kā pienākums nokārtot eksāmenu vai pat vadīšanas aizliegums.
- 91 Šo analīzi apstiprina Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūra, saskaņā ar kuru, neraugoties uz ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu “dekriminalizācijas” tendenci dažās valstīs, šie pārkāpumi, ņemot vērā gan uzlikto sodu preventīvo, gan sodošo mērķi un smaguma pakāpi, ko tie var sasniegt, parasti ir uzskatāmi par krimināltiesiska rakstura pārkāpumiem (šajā nozīmē skat. ECT spriedumus, 1984. gada 21. februāris, *Öztürk* pret Vāciju, CE:ECHR:1984:0221JUD000854479, 49.–53. punkts; 2007. gada 29. jūnijs, *O’Halloran* un *Francis* pret Apvienoto Karalisti, CE:ECHR:2007:0629JUD001580902, 33.–36. punkts, kā arī 2016. gada 4. oktobris, *Rivard* pret Šveici, CE:ECHR:2016:1004JUD002156312, 23. un 24. punkts).
- 92 Ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu, kuri var izraisīt pārkāpumu uzskaites punktu noteikšanu, kvalifikācija par “noziedzīgu nodarījumu” VDAR 10. panta izpratnē saskan arī ar šīs tiesību normas mērķi. Proti, personas datu par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem, tostarp par to izdarīšanu noteikto pārkāpumu uzskaites punktu, publiska izpaušana var, ņemot vērā faktu, ka šādi pārkāpumi veido ceļu satiksmes drošības apdraudējumu, izraisīt sabiedrības nosodījumu un būt par pamatu attiecīgās personas stigmatizēšanai, it īpaši tad, kad šie punkti liecina par minēto pārkāpumu zināmu smagumu vai biežumu.
- 93 No tā izriet, ka ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumi, kuri var izraisīt pārkāpumu uzskaites punktu noteikšanu, ietilpst VDAR 10. pantā minētajā jēdzienā “pārkāpumi”.
- 94 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka VDAR 10. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams tādu personas datu apstrādei, kas attiecas uz transportlīdzekļu vadītājiem par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem.

Par otro jautājumu

- 95 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai VDAR normas ir jāinterpretē tādējādi, ka tās nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru publiskajai struktūrai, kas ir atbildīga par reģistru, kurā ir ierakstīti transportlīdzekļu vadītājiem par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem reģistrētie pārkāpumu uzskaites punkti, ir noteikts pienākums izpaust šos datus ikvienai personai, kura tos pieprasa, neuzliekot tai pienākumu pamatot minēto datu iegūšanu ar konkrētu interesi.

- 96 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka jebkurai personas datu apstrādei, pirmkārt, ir jāatbilst VDAR 5. pantā izklāstītajiem principiem attiecībā uz datu apstrādi un, otrkārt, ir jāatbilst vienam no šīs pašas regulas 6. pantā uzskaitītajiem principiem attiecībā uz apstrādes likumīgumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 16. janvāris, *Deutsche Post*, C-496/17, EU:C:2019:26, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 97 Runājot par principiem attiecībā uz personas datu apstrādi, ir taisnība, ka iesniedzējtiesa konkrēti atsauca uz VDAR 5. panta 1. punkta f) apakšpunktā nostiprinātajiem “integritātes” un “konfidencialitātes” principiem. Tajā pašā laikā no minētās tiesas jautājumiem izriet, ka tā vēlas vispārīgāk noskaidrot, vai pamatlietā aplūkojamā personas datu apstrāde var tikt uzskatīta par likumīgu, ņemot vērā visas minētās regulas normas un it īpaši samērīguma principu.
- 98 No tā izriet, ka šai tiesai sniedzamajā atbildē ir jāņem vērā arī citi minētās regulas 5. panta 1. punktā izklāstītie principi, it īpaši šīs tiesību normas c) apakšpunktā ietvertais “datu minimizēšanas” princips, saskaņā ar kuru personas dati ir adekvāti, atbilstīgi un ietver tikai to, kas nepieciešams to apstrādes nolūkos, un kurš atspoguļo minēto samērīguma principu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 11. decembris, *Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA*, C-708/18, EU:C:2019:1064, 48. punkts).
- 99 Attiecībā uz apstrādes likumīguma principiem VDAR 6. pantā ir sniegts izsmeļošs un ierobežots to gadījumu uzskaitījums, kuros personas datu apstrāde var tikt uzskatīta par likumīgu. Tādējādi, lai apstrādi varētu uzskatīt par likumīgu, uz to jāattiecas kādam no minētajā 6. pantā paredzētajiem gadījumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 11. decembris, *Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA*, C-708/18, EU:C:2019:1064, 37. un 38. punkts). Šajā ziņā uz pamatlietā aplūkojamo personas datu apstrādi, proti, datu par pārkāpumu uzskaites punktiem, kas reģistrēti par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem, publisku izpaušanu, ko veic CSDD, var attiekties VDAR 6. panta 1. punkta e) apakšpunkts, saskaņā ar kuru apstrāde ir likumīga, ja un ciktāl tā “ir vajadzīga, lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs vai īstenojot pārzinim likumīgi piešķirtās oficiālās pilnvaras”.
- 100 Turklāt, tā kā – atbilstoši šī sprieduma 94. punktā konstatētajam – uz personas datiem par transportlīdzekļu vadītājiem par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem attiecas VDAR 10. pants, to apstrāde ir pakļauta šajā tiesību normā paredzētajiem papildu ierobežojumiem. Tādējādi atbilstoši tai šo datu apstrādi “veic tikai oficiālas iestādes kontrolē” vai ja to “atļauj Savienības vai dalībvalsts tiesību akti, paredzot atbilstošas garantijas datu subjektu tiesībām un brīvībām”. Minētajā tiesību normā turklāt ir precizēts, ka “jebkādu visaptverošu sodāmības reģistru uzglabā tikai oficiālas iestādes kontrolē”.
- 101 Izskatāmajā lietā netiek apstrīdēts, ka pamatlietā aplūkojamo personas datu apstrādi, proti, datu par pārkāpumu uzskaites punktiem, kas reģistrēti par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem, publisku izpaušanu, veic publiska struktūra CSDD, kas ir pārzinis VDAR 4. panta 7. punkta izpratnē (pēc analogijas skat. spriedumu, 2017. gada 9. marts, *Manni*, C-398/15, EU:C:2017:197, 35. punkts). Tomēr nav strīda arī par to, ka pēc izpaušanas ar šiem datiem iepazīstas personas, kuras ir pieprasījušas tos izpaust, un attiecīgā gadījumā šīs personas tos saglabā vai izplata. Tā kā šī vēlākā datu apstrāde vairs netiek veikta CSDD vai citas publiskas iestādes “kontrolē”, valsts tiesību normās, kas atļauj CSDD sniegt šos datus, ir jāparedz “atbilstošas garantijas datu subjektu tiesībām un brīvībām”.
- 102 Tātad, ņemot vērā gan vispārējos likumīguma nosacījumus, it īpaši tos, kas paredzēti VDAR 5. panta 1. punkta c) apakšpunktā un 6. panta 1. punkta e) apakšpunktā, gan tās 10. pantā paredzētos īpašos ierobežojumus, ir jāizvērtē tāda valsts tiesiskā regulējuma kā pamatlietā aplūkojamais atbilstība šai regulai.
- 103 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka nevienā no šīm tiesību normām nav vispārēji un absolūti aizliegts noteikt ar valsts tiesisko regulējumu, ka kādai publiskai iestādei būtu tiesības vai pat pienākums izpaust personas datus personām, kuras to pieprasa.

- 104 Proti, lai gan VDAR 5. panta 1. punkta c) apakšpunktā ir noteikts, ka personas datu apstrādē ir jāievēro “datu minimizēšanas” princips, no šīs tiesību normas formulējuma skaidri izriet, ka ar to nav paredzēts ieviest šādu vispārēju un absolūtu aizliegumu un ka it īpaši ar to nav liegts, ka personas dati tiek publiski izpausti, ja šī izpaušana ir nepieciešama, lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs vai īstenojot oficiālās pilnvaras šīs regulas 6. panta 1. punkta e) apakšpunkta izpratnē. Tas tā ir pat tad, kad uz attiecīgajiem datiem attiecas VDAR 10. pants, ja vien tiesību normās, ar kurām ir atļauta šī izpaušana, ir paredzētas atbilstošas garantijas datu subjektu tiesībām un brīvībām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 24. septembris, GC u.c. (Atsauču uz sensitīviem datiem atsaistīšana), C-136/17, EU:C:2019:773, 73. punkts).
- 105 Šajā kontekstā ir jāatgādina, ka pamattiesības uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību nav absolūtas tiesības, bet ir ņemamas vērā saistībā ar to funkciju sabiedrībā un līdzsvarojamas ar citām pamattiesībām. Tādējādi var tikt noteikti ierobežojumi, ja atbilstoši Hartas 52. panta 1. punktam tie ir paredzēti tiesību aktos un tajos tiek respektēta pamattiesību būtība, kā arī samērīguma princips. Saskaņā ar šo pēdējo minēto principu ierobežojumus drīkst noteikt tikai tad, ja tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējo interešu mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības. Tie ir jāīsteno tikai, ciktāl tas ir noteikti nepieciešams, un attiecīgajā tiesiskajā regulējumā, kas paredz iejaukšanos, ir jānosaka skaidri un precīzi noteikumi, kas reglamentē attiecīgā pasākuma tvērumu un piemērošanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 16. jūlijs, *Facebook Ireland* un *Schrems*, C-311/18, EU:C:2020:559, 172.–176. punkts).
- 106 Tātad, lai noteiktu, vai personas datu par pārkāpumu uzskaites punktiem publiska izpaušana, kāda tiek aplūkota pamatlietā, ir nepieciešama, lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs vai īstenojot oficiālās piešķirtās pilnvaras VDAR 6. panta 1. punkta e) apakšpunkta izpratnē, un vai tiesību aktos, ar kuriem atļauta šāda izpaušana, ir paredzētas atbilstošas garantijas datu subjektu tiesībām un brīvībām šīs regulas 10. panta izpratnē, konkrēti ir jāpārbauda, vai, ņemot vērā šīs izpaušanas dēļ radītās iejaukšanās pamattiesībās uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību smagumu, tā šķiet attaisnojama un tostarp samērīga, lai nodrošinātu īstenojamo mērķu sasniegšanu.
- 107 Izskatāmajā lietā Saeima savos apsvērumos tiesvedībā iesniedzējtiesā un Latvijas valdība savos apsvērumos tiesvedībā Tiesā ir norādījušas, ka CSDD veiktā personas datu par pārkāpumu uzskaites punktiem izpaušana ikvienai personai, kura tos pieprasījusi, ietilpst šai iestādei sabiedrības interesēs noteiktajā uzdevumā uzlabot ceļu satiksmes drošību un šajā kontekstā tostarp ir paredzēta, lai ļautu identificēt tos transportlīdzekļu vadītājus, kuri sistemātiski pārkāpj ceļu satiksmes noteikumus, un ietekmētu ceļu satiksmes dalībnieku uzvedību, mudinot tos uzvesties atbilstoši minētajiem noteikumiem.
- 108 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka ceļu satiksmes drošības uzlabošana veido Savienības atzītu vispārējo interešu mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 23. aprīlis, *Aykul*, C-260/13, EU:C:2015:257, 69. punkts un tajā minētā judikatūra). Dalībvalstīm tātad ir pamats kvalificēt ceļu satiksmes drošību kā “uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs” VDAR 6. panta 1. punkta e) apakšpunkta izpratnē.
- 109 Tomēr, lai izpildītu šajā pēdējā minētajā tiesību normā paredzētos nosacījumus, ir vajadzīgs, lai personas datu par pārkāpumu uzskaites punktiem, kas reģistrēti CSDD pārziņā esošajā reģistrā, izpaušana faktiski atbilstu vispārējo interešu mērķim uzlabot ceļu satiksmes drošību, nepārsniedzot to, kas ir nepieciešams šī mērķa sasniegšanai.
- 110 Kā uzsvērts VDAR 39. apsvērumā, šī nepieciešamības prasība nav izpildīta, ja izvirzīto vispārējo interešu mērķi saprātīgi var sasniegt tikpat efektīvi ar citiem līdzekļiem, kas mazāk aizskartu datu subjektu pamattiesības, it īpaši Hartas 7. un 8. pantā garantētās tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību, un atkāpes no šādu datu aizsardzības principa un tā ierobežojumi ir piemērojami tikai tiktāl, cik tas ir strikti nepieciešams (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 11. decembris, *Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA*, C-708/18, EU:C:2019:1064, 46. un 47. punkts).

- 111 Taču, kā izriet no dalībvalstu prakses, katrai no tām ir pieejami vairāki rīcības veidi, tostarp viens no tiem ir preventīva ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu sodīšana, it īpaši – liedzot attiecīgajiem vadītājiem tiesības vadīt transportlīdzekli, savukārt šāda aizlieguma pārkāpums var tikt sodīts ar efektīviem sodiem, nepastāvot vajadzībai paziņot sabiedrībai par šādiem pasākumiem. No šīs prakses arī izriet, ka papildus tam var tikt veikti vairāki preventīvi pasākumi, sākot no kolektīvās izpratnes veicināšanas kampaņas līdz individuālu pasākumu veikšanai, proti, likt autovadītājam apmeklēt apmācības un kārtot eksāmenus, nepastāvot vajadzībai par šādu individuālu pasākumu veikšanu paziņot sabiedrībai. Taču no Tiesas rīcībā esošajiem lietās materiāliem neizriet, ka Latvijas likumdevējs ir izvērtējis šādus pasākumus un devis tiem priekšroku tā vietā, lai pieņemtu pamatlietā aplūkojamo tiesisko regulējumu.
- 112 Turklāt, kā tas ir norādīts šī sprieduma 92. punktā, personas datu par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem, tostarp datu par pārkāpumu uzskaites punktiem, kas reģistrēti par pārkāpumu izdarīšanu, publiska izpaušana var veidot smagu iejaukšanos pamattiesībās uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību tādēļ, ka tā var izraisīt sabiedrības nosodījumu un būt pamats datu subjekta stigmatizācijai.
- 113 Ņemot vērā, pirmkārt, attiecīgo datu sensitivitāti un minētās iejaukšanās datu subjektu pamattiesībās uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību smagumu, kā arī, otrkārt, faktu, ka, ievērojot šī sprieduma 111. punktā izdarītos konstatējumus, nešķiet, ka ceļu satiksmes drošības uzlabošanas mērķis nevarētu saprātīgi tikt sasniegts tikpat efektīvi ar citiem, mazāk aizskarošiem līdzekļiem, nevar uzskatīt par pierādītu šādas personas datu par pārkāpumu uzskaites punktiem, kas reģistrēti par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem, izpaušanas sistēmas nepieciešamību šī mērķa nodrošināšanai (pēc analogijas skat. spriedumu, 2010. gada 9. novembris, *Volker und Markus Schecke* un *Eifert*, C-92/09 un C-93/09, EU:C:2010:662, 86. punkts).
- 114 Tādējādi, lai gan var attaisnot to vadītāju, kas sistemātiski un ļaunprātīgi neievēro ceļu satiksmes noteikumus, nošķiršanu no gadījuma rakstura pārkāpumus pieļaujošiem transportlīdzekļu vadītājiem, tomēr nevar uzskatīt, ka ceļu satiksmes drošības uzlabošanas nolūkā pirmās minētās šo vadītāju kategorijas identifikācija ir jāveic plašai sabiedrībai vai tajā jādalās ar plašu sabiedrību, un līdz ar to ir pat pamats apšaubīt pamatlietā aplūkojamā tiesiskā regulējuma piemērotību pirmā no šī sprieduma 107. punktā norādītajiem mērķiem sasniegšanai.
- 115 Turklāt no Tiesas rīcībā esošajiem lietās materiāliem izriet, ka CSDD publiski izpauž ne tikai datus par pārkāpumu uzskaites punktiem, kas reģistrēti transportlīdzekļu vadītājiem, kuri sistemātiski un ļaunprātīgi neievēro ceļu satiksmes noteikumus, bet arī datus par pārkāpumu uzskaites punktiem, kas reģistrēti gadījuma rakstura pārkāpumus pieļaujošiem transportlīdzekļu vadītājiem. Tādējādi šķiet, ka, paredzot vispārēju publisku piekļuvi pārkāpumu uzskaites punktiem, pamatlietā aplūkojamais tiesiskais regulējums katrā ziņā pārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai nodrošinātu mērķi cīnīties pret sistemātisku un ļaunprātīgu ceļu satiksmes noteikumu neievērošanu.
- 116 Attiecībā uz šī sprieduma 107. punktā atgādināto otro mērķi, ko īsteno pamatlietā aplūkojamais tiesiskais regulējums, no minētajiem lietās materiāliem izriet, ka, lai gan Latvijā ir tikusi novērota ceļu satiksmes negadījumu skaita samazināšanās tendence, nekas neļauj secināt, ka šī tendence drīzāk ir saistīta ar informācijas par pārkāpumu uzskaites punktiem izpaušanu, nevis ar pārkāpumu uzskaites punktu sistēmas kā tādas izveidošanu.
- 117 Šī sprieduma 113. punktā izklāstīto secinājumu neatspēko apstākļi, ka praksē CSDD attiecīgo personas datu izpaušanai izvērza nosacījumu par to, ka pieprasītājam jānorāda vadītāja, par kuru tas vēlas iegūt informāciju, personas kods.
- 118 Proti, pat pieņemot, kā to ir precizējusi Latvijas valdība, ka personas koda paziņošana, ko veic publiskās struktūras, kuru pārziņā ir iedzīvotāju reģistri, ir pakļauta stingrām prasībām un tādējādi atbilst VDAR 87. pantam, tomēr pamatlietā aplūkojamais tiesiskais regulējums, kā to piemēro CSDD, ļauj ikvienai

personai, kurai ir zināms konkrētā vadītāja personas kods, bez citiem nosacījumiem iegūt personas datus par šim vadītājam reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem. Šāda izpaušanas sistēma var izraisīt situāciju, kurā šie dati tiek izpausti personām, kuras tādu iemeslu dēļ, kas nav saistīti ar ceļu satiksmes drošību kā vispārējo interešu mērķi, cenšas iegūt informāciju par konkrētai personai reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem.

- 119 Šī sprieduma 113. punktā izklāstīto secinājumu nevar atspēkot arī apstākļi, ka transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrs ir oficiāls dokuments VDAR 86. panta izpratnē.
- 120 Proti, lai gan publiska piekļuve oficiāliem dokumentiem, kā tas izriet no šīs regulas 154. apsvēruma, veido sabiedrības interesi, kas var leģitimizēt šādos dokumentos ietverto personas datu izpaušanu, šī piekļuve tomēr ir jāsaņemas ar pamattiesībām uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību, kā tas turklāt skaidri ir prasīts minētajā 86. pantā. Taču, ņemot vērā tostarp datu par pārkāpumu uzskaites punktiem, kas reģistrēti par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem, sensitīvo raksturu un to, cik smagu ietekmi uz subjektu pamattiesībās uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību izraisa šo datu izpaušana, ir jāuzskata, ka šīs tiesības ir pārākas pār sabiedrības interesi saņemt piekļuvi oficiālajiem dokumentiem, tostarp transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistram.
- 121 Turklāt šī paša iemesla dēļ VDAR 85. pantā paredzētās tiesības uz informācijas brīvību nevar tikt interpretētas tādējādi, ka tās attaisnotu to, ka ikvienai personai, kura to pieprasa, tiek izpausti personas dati par pārkāpumu uzskaites punktiem, kas reģistrēti par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem.
- 122 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka VDAR normas, it īpaši tās 5. panta 1. punkts, 6. panta 1. punkta e) apakšpunkts un 10. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, ar kuru publiskai struktūrai, kas ir atbildīga par reģistru, kurā ir iekļauti transportlīdzekļu vadītājiem par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem reģistrētie pārkāpumu uzskaites punkti, ir noteikts pienākums šos datus darīt publiski pieejamus, neuzliekot personai, kura pieprasa piekļuvi, pienākumu pamatot šo datu iegūšanu ar konkrētu interesi.

Par trešo jautājumu

- 123 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai VDAR normas, it īpaši tās 5. panta 1. punkta b) apakšpunkts un 10. pants, kā arī Direktīvas 2003/98 1. panta 2. punkta cc) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, ar kuru publiskai struktūrai, kas ir atbildīga par reģistru, kurā ir iekļauti transportlīdzekļu vadītājiem par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem reģistrētie pārkāpumu uzskaites punkti, ir ļauts nodot šos datus komersantiem atkalizmantošanas vajadzībām.
- 124 Kā uzsver iesniedzējtiesa, šī jautājuma pamatā ir tas, ka CSDD ar komersantiem noslēdz līgumus, saskaņā ar kuriem CSDD nodod tiem personas datus par transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā iekļautajiem pārkāpumu uzskaites punktiem, it īpaši tādējādi, ka ikviena persona, kura vēlas iegūt informāciju par konkrētam vadītājam reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem, šos datus var iegūt ne tikai no CSDD, bet arī no šiem komersantiem.
- 125 No atbildes uz otro jautājumu izriet, ka VDAR normas, it īpaši tās 5. panta 1. punkts, 6. panta 1. punkta e) apakšpunkts un 10. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, ar kuru publiskai struktūrai, kas ir atbildīga par reģistru, kurā iekļauti transportlīdzekļu vadītājiem par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem reģistrētie pārkāpumu uzskaites punkti, ir paredzēts pienākums šos datus darīt publiski pieejamus, neuzliekot personai, kas pieprasa piekļuvi, pienākumu pamatot minēto datu iegūšanu ar konkrētu interesi.

- 126 Atbildē uz otro jautājumu izklāstītajiem iemesliem identisku iemeslu dēļ šīs pašas normas ir jāinterpretē tādējādi, ka tās arī nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, ar kuru publiskai struktūrai ir ļauts nodot šāda rakstura datus komersantiem, lai tie tos varētu atkalizmantojot un izpaust sabiedrībai.
- 127 Visbeidzot attiecībā uz Direktīvas 2003/98 1. panta 2. punkta cc) apakšpunktu, uz kuru arī attiecas trešais uzdotais jautājums, ir jākonstatē, kā secinājumu 128. un 129. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, ka šai normai nav nozīmes, nosakot, vai Savienības tiesību normas personas datu aizsardzības jomā nepieļauj tādu tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkojamais.
- 128 Proti, neatkarīgi no tā, vai dati par transportlīdzekļu vadītājiem par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem ietilpst vai neietilpst Direktīvas 2003/98 piemērošanas jomā, šo datu aizsardzības tvērums katrā ziņā ir nosakāms, pamatojoties uz VDAR, kā tas izriet, pirmkārt, no šīs regulas 154. apsvēruma un, otrkārt, no minētās direktīvas 21. apsvēruma un 1. panta 4. punkta, lasot tos kopsakarā ar VDAR 94. panta 2. punktu, jo minētās direktīvas 1. panta 4. punkts būtībā paredz, ka tā nemaina un nekādā veidā neskar personu aizsardzības līmeni attiecībā uz personas datu apstrādi saskaņā tostarp ar Savienības tiesību aktiem un it īpaši nekādi neizmaina ar VDAR noteiktos pienākumus un tiesības.
- 129 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka VDAR normas, it īpaši tās 5. panta 1. punkts, 6. panta 1. punkta e) apakšpunkts un 10. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, ar kuru publiskai struktūrai, kas ir atbildīga par reģistru, kurā ir iekļauti transportlīdzekļu vadītājiem par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem reģistrētie pārkāpumu uzskaites punkti, ir ļauts nodot šos datus komersantiem atkalizmantošanas mērķiem.

Par ceturto jautājumu

- 130 Ar ceturto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Savienības tiesību pārākuma princips ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tas, ka dalībvalsts konstitucionālā tiesa – kura izskata konstitucionālo sūdzību par valsts tiesisko regulējumu, kas Tiesas prejudiciālā nolēmuma gaismā izrādās nesaderīgs ar Savienības tiesībām –, piemērojot tiesiskās drošības principu, nolemj, ka šī tiesiskā regulējuma tiesiskās sekas tiek saglabātas spēkā līdz dienai, kad pasludināts minētās tiesas galīgais spriedums par šo konstitucionālo sūdzību.
- 131 Kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, šis jautājums ir uzdots, ņemot vērā lielo to tiesisko attiecību skaitu, ko skar pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums, un tādēļ, ka saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 32. panta 3. punktu un ar to saistīto judikatūru iesniedzējtiesa, pildot savu uzdevumu nodrošināt līdzsvaru starp tiesiskās drošības principu un attiecīgo personu pamattiesībām, var ierobežot savu spriedumu atpakaļejošo spēku, lai nepieļautu, ka tas būtiski aizskar citu personu tiesības.
- 132 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Tiesas sniegtā Savienības tiesību normu interpretācija, īstenojot LESD 267. pantā tai piešķirto kompetenci, izskaidro un precizē šo tiesību normu, kā tās ir vai bija jāsaprot un jāpiemēro kopš to spēkā stāšanās brīža, jēgu un tvērumu. Tiesa tikai izņēmuma kārtā, piemērojot Savienības tiesību sistēmai raksturīgo vispārējo tiesiskās drošības principu, var ierobežot iespēju visām ieinteresētajām personām atsaukties uz tās interpretēto tiesību normu, lai apstrīdētu labticīgi nodibinātas tiesiskās attiecības. Lai varētu pieņemt lēmumu par šādu ierobežojumu, ir jābūt izpildītiem diviem būtiskiem kritērijiem, proti, ieinteresēto personu labticības esamībai un būtisku traucējumu rašanās riskam (spriedumi, 2007. gada 6. marts, *Meilicke*, C-292/04, EU:C:2007:132, 34. un 35. punkts; 2015. gada 22. janvāris, *Balazs*, C-401/13 un C-432/13, EU:C:2015:26, 49. un 50. punkts, kā arī 2015. gada 29. septembris, *Gmina Wrocław*, C-276/14, EU:C:2015:635, 44. un 45. punkts).

- 133 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru šāds ierobežojums ir pieļaujams tikai tajā pašā spriedumā, kurā ir lemts par lūgto interpretāciju. Proti, ir nepieciešams viens vienīgs brīdis, kurā nosakāma kādas Savienības tiesību normas interpretācijas, ko pēc lūguma sniedz Tiesa, iedarbība laikā. Princips, ka ierobežojums ir pieļaujams tikai tajā pašā spriedumā, kurā ir lemts par lūgto interpretāciju, nodrošina vienlīdzīgu attieksmi pret dalībvalstīm un citām iesaistītajām personām saistībā ar šo tiesību normu un līdz ar to īsteno arī no tiesiskās drošības principa izrietošās prasības (spriedums, 2007. gada 6. marts, *Meilicke*, C-292/04, EU:C:2007:132, 36. un 37. punkts; šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 23. oktobris, *Nelson u.c.*, C-581/10 un C-629/10, EU:C:2012:657, 91. punkts, kā arī 2018. gada 7. novembris, *O'Brien*, C-432/17, EU:C:2018:879, 34. punkts).
- 134 Līdz ar to Tiesas prejudiciālā nolēmuma iedarbība laikā nevar būt atkarīga ne no tā sprieduma pasludināšanas datuma, ar kuru iesniedzējtiesa galīgi izlemj pamatlietu, ne pat no tās vērtējuma par vajadzību saglabāt attiecīgā valsts tiesiskā regulējuma tiesiskās sekas.
- 135 Proti, saskaņā ar Savienības tiesību pārākuma principu nevar pieļaut, ka valsts tiesību normas, pat konstitucionāla rakstura normas, apdraudētu Savienības tiesību vienotību un efektivitāti (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 26. februāris, *Melloni*, C-399/11, EU:C:2013:107, 59. punkts, kā arī 2019. gada 29. jūlijs, *Pelham u.c.*, C-476/17, EU:C:2019:624, 78. punkts). Pat pieņemot, ka primāri tiesiskās drošības apsvērumi izņēmuma kārtā var likt uz laiku apturēt piemērošanas aizlieguma sekas, kādas rada tieši piemērojamā Savienības tiesību norma attiecībā uz tai pretrunā esošām valsts tiesībām, šādas apturēšanas nosacījumus var paredzēt vienīgi Tiesa (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 8. septembris, *Winner Wetten*, C-409/06, EU:C:2010:503, 61. un 67. punkts).
- 136 Tā kā izskatāmajā lietā nav pierādīts būtisku traucējumu esamības risks, kas izriet no interpretācijas, kuru Tiesa sniegusi šajā spriedumā, nav pamata ierobežot laikā tā sekas, jo šī sprieduma 132. punktā norādītie kritēriji ir kumulatīvi.
- 137 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Savienības tiesību pārākuma princips ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj to, ka dalībvalsts konstitucionālā tiesa – kura izskata sūdzību par valsts tiesisko regulējumu, kas Tiesas prejudiciālā nolēmuma gaismā izrādās nesaderīgs ar Savienības tiesībām –, piemērojot tiesiskās drošības principu, nolemj, ka šī tiesiskā regulējuma tiesiskās sekas tiek saglabātas spēkā līdz dienai, kad pasludināts minētās tiesas galīgais spriedums par šo konstitucionālo sūdzību.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 138 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) 10. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams tādu personas datu apstrādei, kas attiecas uz transportlīdzekļu vadītājiem par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem.
- 2) Regulas (ES) 2016/679 normas, it īpaši tās 5. panta 1. punkts, 6. panta 1. punkta e) apakšpunkts un 10. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, ar kuru publiskai struktūrai, kas ir atbildīga par reģistru, kurā iekļauti transportlīdzekļu vadītājiem par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem reģistrētie

pārkāpumu uzskaites punkti, ir noteikts pienākums šos datus darīt publiski pieejamus, neuzliekot personai, kura pieprasa piekļuvi, pienākumu pamatot minēto datu iegūšanu ar konkrētu interesi.

- 3) Regulas (ES) 2016/679 normas, it īpaši tās 5. panta 1. punkts, 6. panta 1. punkta e) apakšpunkts un 10. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, ar kuru publiskai struktūrai, kas ir atbildīga par reģistru, kurā iekļauti transportlīdzekļu vadītājiem par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem reģistrētie pārkāpumu uzskaites punkti, ir ļauts nodot šos datus komersantiem atkalizmantošanas mērķiem.
- 4) Savienības tiesību pārākuma princips ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj to, ka dalībvalsts konstitucionālā tiesa – kura izskata sūdzību par valsts tiesisko regulējumu, kas Tiesas prejudiciālā nolēmuma gaismā izrādās nesaderīgs ar Savienības tiesībām –, piemērojot tiesiskās drošības principu, nolemj, ka šī tiesiskā regulējuma tiesiskās sekas tiek saglabātas spēkā līdz dienai, kad pasludināts minētās tiesas galīgais spriedums par šo konstitucionālo sūdzību.

Lenaerts	Silva de Lapuerta	Bonichot
Arabadžiev	Regan	Ilešič
Piçarra	Juhász	Safjan
Šváby	Rodin	Biltgen
Jürimäe	Lycourgos	Xuereb

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2021. gada 22. jūnijā.

Sekretārs
A. Calot Escobar

Priekšsēdētājs
K. Lenaerts